

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES GERAND

ΟΤΑΝ ΕΡΩΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ...

ΚΟΜΗΣ ΒΟΡΓΙΑΣ, 38 ετών.
 ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΝΤΕ ΡΕΝΩ, 30 ετών.
 ΕΥΓΕΝΙΟΣ και ΜΑΡΚΟΣ, ύπαιρτες.

ΠΡΟΣΩΠΑ

(Σε μία πολυτελή κρεββατοκάμαρα. 'Ο κόμης και ο δήμητρες του Εγγένιος συνομιλούν).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μου φαίνεται, Εγγένιε, ότι είναι ώρα να πάς στο νεκροταφείο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Σε λίγες ώρες η δούκισσα θα έχει συνέρθει, πιστεύω...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εχω εμπιστοσύνη σ' εσένα και στο Μάρκο. 'Ως τώρα πάγετε καταφέρει όφρα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Λοιπόν πρέπει να φέρετε τη δούκισσα εδώ, πριν ξιπνήσει, όσο είναι ακόμα υπό την επίρρηση του ναρκωτικού. Δεν θέλω να συνέρθει στο νεκροταφείο. Μπορεί να βάλει τις φωνές κι' αν την ακούσουν πάνε χωμένα όλα τα σχέδιά μας.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ. (έννευρισμένος).—«Μάλιστα, κίριε κόμη... Μάλιστα, κίριε κόμη...» Δεν έχετε να πής και τίποτ' άλλο;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—'Οχι, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—'Επί τέλους πής και όχι μιά φορά. (Χαϊδεύοντας στον ώμο τον δήμητρη του).—Καλέ μου Εγγένιε!.. 'Αναγνωρίζω την αριστοσύνη σου. 'Αλλά είμαι έννευρισμένος άποψε. Καταλαβαίνεις!...

Πήγαγε λοιπόν, Ειδωτοίρησε και το Μάρκο. 'Ετοιμάστε το άμάξι. Το φορείο...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη. (Φεύγει).

Ο ΚΟΜΗΣ. (μόνος).—'Επί τέλους! Σε λίγο θάνα εδώ, στο σπίτι μου... 'Εξείνι!.. 'Η Λευκή!.. 'Η δούκισσα Ντε Ρενώ!.. 'Η έφηρημένη, η άνισητη, η άκατάδεχτη γυναίκα, με την ασάβεινα καρδιά!.. Αυτή που μου άπιστιάθηκε... 'Α, θά καταλάθω καλά άποψε τι θα πη να είναι κανείς άπόγονος τών Βοργιών. Θά δη τι άξίζει, και τι μπορώ να κάμω... Κι' έτσι, όταν καταλάθω πόσο την άγαπάω, ίσως συγγνωθί.

"Επειτα είναι και άρκετά ρομαντικό αυτό που τόλμησα να κάμω. Κατόρθωσα ώστε να προσληφθί στην ύπηρεσία της ένως έμπιστός μου έπαρθής. Και μιά νύχτα έφριξε ένα δυνατό ναρκωτικό μέσα στο τσάι της.

'Η δούκισσα τό έπιε, και σε λίγο άόμιενε άνάσθητη, σαν πεθαμένη!.. Καζό, ταραζή, φωνές στο σπίτι της. Νόμισαν ότι έπαθε συγκοπή. Την έθρήνησαν και την έκρίθσαν μεγαλοπρεπώς. Την μετέφεραν ύστερα στον οικογενειακό της τάφο. Ένας τάφος μεγάλος σαν σπίτι. 'Απ' εκεί λοιπόν θά μου την φέρουν σε λίγο έδώ, οι πιστοί μου ύπαιρτες. 'Α, Λευκή, Λευκή!..

Σε λίγο θά είσαι έδώ, στη διάθεσή μου... Θά είσαι δική μου!.. 'Α, πόσο μ' έκανες να ύποφέρω την περιφρόνηση σου και την περιφρόνηση σου!.. 'Εγώ που έχω έλασσει τις θραύστες γυναίκες του Παρισιού, δεν μπορούσα να σε λάνω μ' άγαθής!.. 'Αποψε όμως, έδώ, στο άπομερο αυτό σπίτι, ένω όλοι θά σε νομίζουν νεκρή, θά γίνης δική μου!.. (Προσπατώντας πάνω-κάτω).—Μά πώς άρχοι να έρθουν!.. Το νεκροταφείο δεν είναι και πολύ μακριά απ' έδώ... Μήπως έχει ξιπνήσει πούν απ' την όρα της; Μήπως δεν την βρήκαν εκεί οι ύπαιρτές μου; (Κάθεται μπρός στο τζάκι και στριζέει το κεφάλι στα χέρια του).—'Α, θά τους σκοτώσω και τους δυό άν δεν μου τ' ήφρον!.. Μήπως... μήπως έδειλασαν την τελευταία στιγμή και δεν τόλμησαν να μπουν μέσα στον τάφο; Βοηθήσα πνεύματα τών προγόνων μου!.. Ψυχή της Δουκρητίας, ψυχή του 'Αλεξάνδρου Βοργία, βοηθήστε με, άν δεν έχετε γάσει άζώια την τρομερή σας δύναμη... Μά είναι άλήθεια και να γάει κανείς!.. 'Όλο το Παρίσι νομίζει γιά πεθαμένη την Λευκή. Πήγα κι' έγώ στην κηδεία της. Συλλυπηθήκα τον άντρα της. 'Εστειλα λουλούδια γιά το φέρετρό της. Κι' ένω έβλεπα τη Λευκή ξαπλωμένη, ά-

νάσθητη μέσα στα τόσα άνθη που τη σκέπαζαν, έλεγα με το μυό: «'Αποψε τη νύχτα θά είσαι δική μου!.. 'Όλοι θά σε νομίζουν πεθαμένη κι' έσύ θά ζής μέσα στην άγκαλιά μου και θά τρέισης όλη από έρωτα!..»

(Μπαίνουν ο Εγγένιος και ο Μάρκος βασιάζοντας ένα φορείο, μέσα στο όποιο είναι ξαπλωμένη άνάσθητη η Λευκή Ντε Ρενώ).

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Α, ήρθατε!.. Μου τ' ήφρατε; Κοιμάται άζώια; ΕΥΓΕΝΙΟΣ.—Μάλιστα, κίριε κόμη.
 Ο ΚΟΜΗΣ.—Βάλετέ την εκεί, στο κρεβάτι. Κι' ηγαίνετε... ('Ο Εγγένιος και ο Μάρκος βάζουν τη Λευκή στο κρεβάτι και φεύγουν).

Ο ΚΟΜΗΣ. (πλησιάζει στο κρεβάτι και κοιτάζει τη Λευκή).—Κοιμάται άζώια... Πόσο είναι όφρα!.. Είναι σαν ένα τέλειο μαρμάρινο άγαλμα. Σε λίγο το άγαλμα αυτό θά ζωντανέιρη. Είναι νεκρή γιά όλους. Κανείς δεν μπορεί να φαντασθί τη ζήνη. Μά δεν μου είναι δυνατόν να περμύνω να ζιπνήσει. Θέλω να φίλησω το στόμα της!.. Τόσον καιρό το λατρωόυσα...

(Σκύβει να φίληση τη Λευκή. 'Η νεκρή τινάζεται έξαφρα και άνασκηόνεται στο κρεβάτι).

ΛΕΥΚΗ.—Θεέ μου, Θεέ μου, που βρίσκεισαι;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μή φοβάσαι, Λευκή. 'Αγάπη μου!..

ΛΕΥΚΗ.—Μήπως άνειρεύομαι; Πού είμαι!.. Πού είμαι!..

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Είμαι στο σπίτι μου, Λευκή.

ΛΕΥΚΗ.—'Εοίς!.. 'Ο κόμης Βοργίας!.. Τι θέλετε από μένα; Πώς με φέρατε έδώ; Γιατί; Θέλω να φύγω, να φύγω!.. (Προσπαθεί να κατεβή από το κρεβάτι, αλλά είναι ακόμα ξαλωμένη από το ναρκωτικό και ξανακάθεται στη θέση της).

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Ησούμασε, Λευκή... Μην τρωάζεσαι... Μην τρέισης... Πρόεται να είσαι ήσυχ κι' εύχαριστιμένη, αφού βρίσκεισαι έδώ, κοντά μου.

ΛΕΥΚΗ.—Πώς μ' έφερες έδώ, άβιλε; Πώς μ' έφερες έδώ; Θέλω να γυρίσω γρήγορα στο σπίτι μου, στον άντρα μου, στα παιδιά μου!..

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αγάπη μου, γιά όλο τον κόσμο είναι πεθαμένη παιά. Δεν ζής παρά μόνο γιά μένα, Λευκή. Σ' άγατούσα τρελλά κι' έσύ με καταφρονούσες. Πώς μπορούσα να σ' άποχτήσω; Σκέφτηρα και πολύ τολμηρό, εν' άλήθεια, αλλά μόνο μ' αυτό τό μέσον θά μπορούσα να σε κάνω δική μου. Μόνο δική μου!.. 'Εται μόνο θά σε γάρωξά από όλο τον άλλο κόσμο, και δεν θ' άντρες παρά μόνο σ' έμένα. Κατόρθωσα να σε πιστώσω μ' ένα ναρκωτικό, άνθρωποι της έμπιστοσύνης μου και σύ...

ΛΕΥΚΗ.—Πότε; Πότε; Πώς; Ο ΚΟΜΗΣ.—Κι' έσύ άποκαμήθης βαρειά. 'Όλοι σε νομίζουν πεθαμένη. Σ' έκρίθσαν. Σε πήγαν στον οικογενειακό σας τάφο. 'Απ' εκεί έστειλα πρό όλιγων τών ύπαιρτες μου και σ' έφερα έδώ.

ΛΕΥΚΗ.—'Α, καταχθόνιος άνθρωπε!.. Πώς τό σκέπτηρες όλα αυτά!..

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Η άγάπη μου γιά σενα είναι τόσο μεγάλη, ώστε θά έκανα τα πάντα πρός γάιν σου... (Θέλει να την άγκαλιάσει).

ΛΕΥΚΗ.—Μη μ' άγγίξεις, κακούργε! Ο ΚΟΜΗΣ.—Λευκή!.. Μη με βρίζεις. Σ' άγατούα!..

ΛΕΥΚΗ.—Καταραμένε άνθρωπε! Φυγε μακριά μου!.. Ο ΚΟΜΗΣ.—Πρόσφερε, Λευκή... Μη μ' έξαγρόνησε. Μην ξεγνάς ότι έγω μέσα στις φλέβες μου τό αίμα τών Βοργιών.

ΛΕΥΚΗ.—'Α, ναι, τώρα είμαι βέβαιη ότι είσαι άπόγονος τών τρομερών εκείνων κακούργων.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Λευκή... Για σκέψου... Σ' άγατούσα τρελλά. 'Εσύ με περιφρονούσες. Τι μπορούσα να κάνω; Το πάθος μου γιά σενα όλοένα μ' άγαλούσε. 'Ηθελά να σε κάνω δική μου με κάθε τρόπο. Και τώρα... Τώρα είσαι νεκρή γιά όλους. Θά σε τάρω να φύγουμε

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Α, θά τους σκοτώσω και τους δυό άν δεν μου τ' ήφρον!..

μαζύ να την 'Ιταλία, την πατρίδα μου. Έχει θ' άρχισης μιά νέα ζωή...

ΛΕΥΚΗ.— Ποτέ, ποτέ, κακούργε Βοργία, ποτέ! Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μην εξάστησαι τόσο, άγάπη μου. Μην ξεχνάς ότι είσαι σκλάβο μου. Έδώ στην έρημια, όσο κι' αν φωνάζεις, κανείς δεν θα σ' άκούση.

ΛΕΥΚΗ.— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μην επακαλείσαι το Θεό. Κανένας Θεός δεν μπορεί να σ' άκούση εδώ πού είσαι. Έγώ είμαι ο Κύριός σου άπάντως.

ΛΕΥΚΗ.— Άτιμε!... Άνυπόθε!...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Άρκετά, κυρία!... Θα φωνάξω τους ίσηρέτες μου να σάς οδηγήσουν πίσω στον οικογενειακό σας τάφο.

ΛΕΥΚΗ.— Όχι... όχι... Αιτηρήθε με. Είμαι νέα άκόμια. Νά πηδάνο από τώρα και τόσο φριχτά!... Και τὰ παιδιά μου!

Ο ΚΟΜΗΣ.— Έπιπρός λοιπόν, διαλέξετε. Ή ώρα περνά. Σέ λίγο θα ξημερώση.

ΛΕΥΚΗ.— Άφήστε με να φύγω... Σας ικετεύω... Θα πώ στο σπίτι ότι είχα πάθει νεκροφάνεια. Για σφεθήθε πόσο θα χαρούν, ό άντρας μου, τὰ παιδιά μου!... Τα ληστεία μου παιδιά! Δεν θα κοιμούνται άπόψε. Θα ζιλάνε τή μονομία τους. Άφήστε με να φύγω. Δεν θα πώ τίποτα, τίποτα, σάς τ' όρκίζομαι.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Σας εθχαριστώ πολύ, κυρία δούκισσα, για τήν γενναιοτητα σας. Άλλ' αυτά δεν με αγανακτούν έμένα. Όσο μοι άναφέρειτε μάλιστα τόν άντρα σας και τὰ παιδιά σας, τόσο περισσότερο εξάψτετε το πάθος και τή ζήλια μου.

ΛΕΥΚΗ.— Άφήστε με να φύγω. Άν μ' αγαπάτε, δώστε μου τήν έλευθερίαν μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ναι, σ' αγαπώ, Σ' αγαπώ άγρια, άόρταγα, τρελλά, σαν Βοργία. Και δεν θα φάγετε άλ' όδω παρά μόνο γά να πάτε πάλι στο νεκροταφείο...

ΛΕΥΚΗ.— Θεέ μου!... Κύριε του Όρανού!... Σε όνα παραδίδοι τήν ψυχή μου!... (Στά Βοργία):— Έστω, θέλω να πηδάνο. Προτιμώ τὸ θάνατο άπ' τήν άτιμία. Δώστε μου να πιά ένα ναρκωτικό, ένα τόσο δυνατό ναρκωτικό πού να μίη ξαναζωντανισώ πιά, πού να κοιμηθώ για πάντα, άφού δεν μοι επιτρέπτετε να ζήσω... (Κλαίει).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Λειζή!... Γίνου λογική. Θά είσαι βασίλισσα μαζύ μου. Θα ξεγάμησ τὰ παιδιά σου και τόν άντρα σου. Τόν μισώ αυτόν. Δεν θέλω να σέ ξαναπατή. Δεν θέλω να σέ στείλω ένώ πάλι σ' αυτόν. Άφήσε με να σέ φιλήσω.

(Τήν φιλεί διά τής βίας, μιά ή Δευκή τόν δαγκώνει άγρια).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ά, έτσι; Παληογυναίκα! Προτιμής λοιπόν τὸ θάνατο από μένα; Πήγανε λοιπόν, πήγανε στο νεκροταφείο... Εγγύνει! Μάρχα!

ΛΕΥΚΗ.— Ά, ναι, προτιμώ τὸ θάνατο. Προτιμώ κάθε είδος θανάτου. Έσθ μοι προσέγγιζε φριχά, πού μ'εγαλύτερη φριχά κι' από τόν ίδιο τὸ Κάρο!

Ο ΚΟΜΗΣ. (δυνατά).— Εγγύνει, Μάρχα! (Μπαίνουν οι δύο άημέρητες).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Σας διατάξω... Βάλετε πάλι αυτή τή γυναίκα στο φορείο και πηγαίνετ τή στον τάφο της! (Οι άημέρητες ξαπλώνουν διά τής βίας τή Δευκή στο φορείο).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πηγαίνετε.

ΛΕΥΚΗ. (θρηνηώντας).— Έλεος!... Για τελευταία φορά έλεος!

Ο ΚΟΜΗΣ.— Άς ήσων λογική...

ΛΕΥΚΗ.— Βοήθεια!...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Εγγύνει, δέσε τὸ στόμα της μ' ένα μαντήλι, για να μη φωνάζη. Δέστε και τὰ χέρια της. Σφιχτά... Πιά σφιχτά... Έτσι. Πηγαίνετε τώρα...

(Οι άημέρητες μὲ τὸ φορείο φεύγουν. Ή Δευκή έχει λιποθυμήσει. Ή κόρη βηματίζει πάνω κάτω, δαγκώνοντας τισ γροθιές του, με λύσσα).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Στήν Ίαπωνία ποτέ δεν σμαρώνουν τὸ σπίτι άμέσως μετά τήν άναχώρησι ενός επισκέπτη, γιατί φοβούνται μήπως έτσι μαζύ με τὰ σκουπίδια θγάλουν και τήν εύτυχία τους.

— Κατά τήν τελετή τού γάμου στην Ίαπωνία, οι νεόνυμφοι άποφρεύουν να φορουν ροζόχο κόκκινο, γιατί τὸ κόκκινο χρώμα συμβολίζει τὸ σύντομο θάνατο.

— Άμα ό Ίάπων άσθενής πάρη ένα φάρμακο και τὸ ποτήρι από άκροσεξία σάσιου, αὐτὸ θεωρείται ως προμήνυμα θανάτου.

— Τέλος οι Ίάπωνες άποφρεύουν να κόβουν τὰ νύχια τους, όταν σκέπτονται να ταξιδεύουν, καθώς και τὸ βράδυ πριν κοιμηθών, γιατί φοβούνται μήπως τήν αυγή βρεθών με νύχια γάτας!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Είνε εξακριβωμένο ότι τὸ σώμα τών παιδιών αναπτύσσεται κατά τις ώρες τού ύπνου.

— Τὸ μεγαλύτερο έντομο τού κόσμου είνε ό λεγόμενος έλεφαντοκάνθαρος τής Βενεζουέλας, ό άποιος ζυγίζει περίου μισή όκά.

— Οι κάτοικοι τού Μεξικού, όταν πρόκειται να φάγουν πορτοκάλια, τα... άλατίζουν για να τὰ κάνουν νοστιμότερα.

— Ή συνήθεια τού να φτεύνουν καταρίσια άπάνω στους τάφους είνε παρμένη από τους Τούρκους.

— Ή κηδεία τού Φραγκίσκου Α' τής Γαλλίας έστοίχισε ένάμιση εκατομμύριο φράγκων.

— Τὸ πιο δυσκολοζώνετο από τὰ άσπρα φάρια, είνε ό μπακαλιάρος.

— Μιά σφήρα μπορεί να σκοτώση μέσα σε μιά μέρα χίλιες μυγες.

— Στην Αυστραλία ύπάρχει ένα είδος πεταλούδας πού σφριάζει.

— Ό κρότος τού κεραινού άνοίεται σε άπόσταση έννα μιλλιών.

— Τὸ ένα τέταρτο τών περιπτώσεων παραφροσύνης όφείλεται σε κληρονομικά αίτια.

— Ή Ρωμαίες δέσποινες τής αρχαίας έποχής φορούσαν τόσο βαρεια σκουλαρίκια, ώστε τὰ αυτιά τους έπληγρόνοντο και έθεραπειούντο από ειδικούς γιατρούς.

— Τὰ άνάκτορα τών Βερσαλλιών στοίχιανε τόσο πολλά χρήματα, ώστε ό βασιλευς Λουδοβίκος ΙΑ' μετά τήν άποπράτωση τους έκανε τους σχετικούς λογαριασμούς, για να μη μάθη ό κόσμος τή έξοδα.

— Λοιπάκινα κατασκευάστηκαν για πρώτη φορά στα 898 μ. Χ.

— Έχει παρατηρηθεί ότι οι περισσότεροι γάμοι γίνονται κατά τόν Ιούλιο.

— Τὰ πρώτα πρόβατα εισήχθησαν στην Αυστραλία κατά τὸ 1788.

— Τὸ άλγάρθιο τών Ταυράτων περιέχει 202 γράμματα.

— Οι Κινέζοι μετεχειρίζοντο άστρονομικά όργανα από τὸ έτος 2.283 π. Χ.

— Στο Όυθετ δεν χωρίζουν τὸ χρόνο σε βδομάδες, αλλά σε πεντάδες, και τή μεν πρώτη μέρα τή λένε αιδερένια, τή δεύτερη Ξύλινη, τήν τρίτη νερόνια, τήν τετάρτη φτερούη και τήν πέμπτη χουιτένια.

— Τὸ τσάι ανακαλύφθηκε τόν 8ο αιώνα μ. Χ.

— Σύμφωνα σε μιά στατιστική στις μάχες από 85 σφαίρες μόνον ή μιά πετυχαίνει.

— Ένα ζευγάρι κουέλια μέσα σε δέκα χρόνια μπορούν να κάνουν 70.000.000 άπογόνους.

— Τὰ ένθη τής πορτοκαλλιάς χρησιμοποιούνται στα στέγανα τού γάμου από τής έποχής τών Σταυροφόρων.

— Τὸ μικρότερο τετράποδο τού κόσμου είνε ένα είδος άρουραίου πού ύπάρχει στην Άγγλια.

— Κάθε μέλισσα παράγει στο διάστημα τού καλοκαιριού ένα κουτάλι τού φαγητού μέλι.

— Στη Σκωτία άλλοτε, οι καταδικαζόμενοι σε θάνατο ριχνόντουσαν στη θάλασσα.

— Οι Άγγλοσάξονες φορούσαν γάντια από τὸν 1ου αιώνα μ.Χ.

— Τὸ άκριβότερο γουναρικό είνε τὸ τής ένδοξίδος.

— Ό πρώτος ναυαγοσωστικός σταθμός ιδρύθη στην Άγγλια κατά τὸ 1824.

— Έπί ενός εκατομμυρίου ανθρώπων ύπάρχουν 65 τιφλοί εκ γενετής.

— Οι κάτοικοι τής Κοχινάνας προτιμούν να τρώνε κλωδιά αυγά παρά φρέσκα.

— Ή περίφημη Σάρα Μπενάο ποτέ δεν ζινε κρασί και οινόπνευματώδη ποτά.

— Ή έπιστήμη έπιστολοήσε ότι οι γαλινομάηδες και οι ξανθομάληδες άρροσταίνον πολύ λιγότερο από τους μελαχροίνους.

— Στην Ίαπωνία καλύτερογουν χροσάνθημα 269 εν δ'ωφ ειδών.

— Οι πιο έξασκημένοι ρήτορες μπορούν να προσφέρουν ως 150 λέξεις σε κάθε λεπτό τής ώρας.

— Τὸ άλογο μπορεί να διατηρηθ ή επί είκοσιέντε μέρες χωρίς τροφή, πίνοντας μονάγα νερό.

— Στις πολιές χώρες ύπάρχουν 762 είδη λουλουδιών, πού μόνον εκεί άπαντώνται.

— Στις Ίνδιες, οι κάτοικοι, όταν θέλουν να κρατήσουν πένθος, ζυρίζουν τις... φαβορίτες των.

— Στην Ίρλανδία θεωρείται άσεβές τὸ να βαστά κανείς άνοιχτή τήν όμροέλλα του, όταν περνά κηδεία.

— Οι πύθιοι ζυλλζοντα πολύ όταν ταξιδεύουν στη θάλασσα.

— Οι άρχαίοι Ρωμαίοι... εδάριζαν τις τριηρεις του, όταν τις έρχιζαν για πρώτη φορά στο νερό.

— Σε πολλά μέρη τής Κούβας σπείρουν και θερίζουν τέσσερες φορές τὸ χρόνο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ